

D U B I U M XXXV.

An Romanus Pontifex ita sit beneficiorum Ecclesiasticorum dominus, ut possit quemlibet spoliare beneficio, vel Episcopatu.

Duplex est sententia

Dopez. Prima docet Romanum Pontificem esse beneficium eius, quod ab aliis causa privare quemque episcopatu[m] & reliquo beneficio. Probatur ex cap. 1. de prebendis, in 6. & 4. Clem. in fine, ut lite pendat, ubi dicuntur papam habere summam, & liberam potestatem in beneficiis. Sic tenent plures iuri canonici periti, quo refert. *Felius*, qui in *Ecclesiastico*, de confab. num. 40. idem tenet *Decius* ibi, num. 26. innumeros referens. Idem *Ripa* *Genezimus*, *Japon.*, *Bavaria*, *Cord.*, *Fala*, *Gigas*, *Sotinus*, *Sylvanus*, *beneficiorum*, quo refert *Florius* ubi infra. Idem *Joan. Flavinius* lib. de beneficiis, s. 1. *Paulus Borgius* lib. de irregulari, part. 6. tit. de inf. num. 11. *Ant. Gabr.* tom. 2. *communione* lib. 3. tit. de iure questi, concil. 1. num. 11.

Secunda sententia tenet oppositum: vide *Cenedum*, 1.

² Secunda tentatio tenet oppontula. Vide *Commentarii*, p. 9, 22. Sit
Prima conclusio. Romanus Pontifex non est dominus

³ Prima conclusio. Romanus Pontifices non in omnibus beneficiorum Ecclesiasticorum, sed dispensat. Probatur 1. ad Corinth. 4. Sic nos existimat homo, ut ministri Christi, & dispensatores mysteriorum Dei. Item quia si esset deus minus, poterit euivis etiam indigneissimum beneficia conferre. Quod nullissimum est. Sic D. Thom. 2. 2. qnaq;. 63. ad p. 22. Caje. ibi. & D. Thom. 9. 100. art. 1. ad 7. Sotus lib. 32. ad p. 22. qnaq;. 6. art. 2. ad 5. Corduba lib. 1. qnaq;. 9. 21. vestie. quae secundum Gabr. lefi. 28. in canonicem Missa. Geslon. 2. art. 28. pab. 24. littera T. Merita q. 3. in ref. causa 11. vestie. verum Sarmento lib. 1. selet. interpret. cap. 8. num. 25. ubi plurime etiam refert. Pinell. C. de resind. vendit. 1. p. rubrice. n. 25 & 30. ubi plurimos etiam refert.

4 Secunda conclusio. Non potest Romanus Pontificis abque causa iusta privare quenlibet Episcopatu[m], vel beneficio legitimè obtento. Probat[ur], tum quia Papa non est beneficiorum dominus; tam quia eo quod iustè possedit, & ad quod legitimam habet titulum, non potest abque causa iusta ipsiari: sicut si Papa donasset centum aureos Petro, non potest sine iusta causa eos ab illo afferre, quia, ex quo donavit, legitimum alter titulum & dominium affectus est. Sic Feli[ctus], ubi supra, num. 4.
¶ 42. Roman. Pavorm, Celer, Alex. & plures alii, quos res fert, & lexicutor Pinellus ubi supra, & Sarmiento ubi supra Nov. de spoliis clerici, §. 3, num. 8. late probat peccatum Pam, abque causa iusta auferentem aliqui beneficium de tun, & conferentem alteri: at tenere factum, quia tur dispeditum in iure humano, & sic alterum effecitum retinendo, si non sit aliqua subreptio in imprestatione.

⁵ Ex his colligitur resolutio alterius dubii, quod officiis saecularibus disputari solet, videlicet an Princeps possit officia saecularia, quae concessit ad vitam, vel a certum tempus, absque causa iusta auferre.

huc sunt ex privilegio Principis concessa: at beneficium & privilegium quod semel Princeps concedit, potest revocare: ergo. Sic tenent Sevir. Decius, Balistae, Fabri Marth, de Affictis, Albertus Bruni, Palatios Rulli, & ali quos referunt Pandulus ubi infra. Idem tener Xavers allegat, fol. penult. & ult. Et hoc intelligamus hi audiles, quando Princeps non vendicaverit sua officia.

⁶ Secunda sententia tenet, non posse Principem habere officia aucterre abque causa iusta: sicut nec donationem semel a se factam potest abque causa iusta revocare, cum alter verum ius acquisierit. Sic tenet *Pinelus* *C. de refutacione vendit. t. pars. rubrice, num. 31.* colligitur ex *Sato* *4. dif. 12. quaf. a. art. 5. vers. 6. ds. autem*, ubi inquit, quando officia habent quaedam juridictionem, etiam subalterna sunt, qui id habent, habent ius possidendi, & non potest sine causa, & iudicio spoliari.

7 Sit conclusio: Hæc sententia est multò probabilior nisi forte officia essent concessa ad nutum Principis, & solum pro tempore sui beneplaciti.

D U B I U M XXXVI.

*An beneficiati sint domini honorum immobilia
beneficii, id est hereditatum, & praediorum
ex quibus redditus beneficij percipiunt.*

* Duplex est sententia.

Dicitur. *Prima tenet esse dominos : neque obstat (i-
quit) quod neque ea vendere, nec alienare possint, quia
pupillis rerum suarum dominus est, & maritus rerum
dotalium, quorum neuter alienare potest. Hanc tenet,
late probat *Sarmiento lib. de redditibus*, 9.4. c.6. per iustum*

st clericum non habere plenum dominio
sic permixtorum, sed ex obligatio-
nibus pauperibus; & fabricae di-
ficiacentem teneri ad restitutionem. Ra-
minus, sed dispensator illarum par-
tuperum, & haec legi tibi distributio
nem, dicto art. 7. Petrus Soto leff., 3.
cittato, c. 5. Aragon. 2. 2. quafid. 32. art.
ricum, D. Ant. 2. p. tit. 2. cap. 2. §. ultimis, & p. 3. p. tit. 15.
c. 1. §. 19. referens Guillelmum, & Raynerium, Gabr. 4. dispe-
ns. 15. quafid. 8. art. 3. subd. 6. Hofstiensis de pauperitatis, num. 61.
principio, Vinaldiensis tom. 1. dec. 4. lib. 4. art. 44. 45. 46.
Angel. verbo Clericus, 3. nam. 4. fid. 1. lib. 4. art. 44. 45. 46.
& verbo Clericus, num. 25. 26. Reffell, refutatio 14. num. 6. Pi-
anza Clericus 4. §. 5. & Enricus Gaud. quafid. 8. quafid. 27.
Archid. Dominicus, Perusinus, Joan. de Lignano, Fidelius Decius,
Ant. Burgensis, quos referunt, & sequitur Nav. lib. de redditu
luc. 10. 2. maxime nos 15. 2. 27. 2. 1. a. 1. a. num. ad 16.

considerari tales redditus , & deci-
stati , quando jam sunt divisa in
unum una applicatur Episcopis , se-
la fabrica , & Ecclesiæ necessitatibus .
Hæc divisa facta est paulo post tem-
pore Simplicii Pape , de qua ha-
bit redditus , &c. vobis enim , & alilis
, & statu loquamur , certum est
minos illarum partium , quæ fabri-
cibus destinatae sunt . Quare si has
consumant , peccant mortaliter , &
contingit ; & patet ex Clem. quia contingit
ut autem , ex 2. Concil. Trident. scilicet 25.
ad hoc tesi . & l. legatum s. ad fe-
derationem . Hoc docet D. Hier. Epist. ad
Clericos . Et de Clericis . et
bus , tota q. 2. MAXIME NUM. 15. 17. 22. Q. 9. 1. ANNUM. q. 10.
& in hanc inclinare videat Gregor. Lox. lib. 11. tit. 5.
part. 1. verba , quo die loxi , & lex illa : & hanc dictio tu-
rem Molina lib. 2. de primog. cap. 10. num. 52. licet neutram
tentiam definit . Et hanc tentiam tenent alii , licet
cum aliquo temperamento , dicunt enim esse dominios redi-
tuum , qui fuit nullificatione necessarii sunt , aut parum
excedunt : at si notabiliter excedant , non esse dominios
illius excessus , quia ratione diffundunt videat , tam largos
Clericis redditus assignate , si illorum domini sint , & non
potius ut administratoribus dentur . Hi sunt Cajet. 2. 2.
qusq;. 187. art. 7. & verbo beneficium 2. in fine , Nieuw in sum-
ma , 19. 19. Dridens lib. 2. de loxi . Christian. cap. 4. Petrus
Soto leci. 3. citata , Ledesma 2. 4. gusq;. 18. art. 5. dubio nul-
limo .

Secunda tentatio tenet omnino oppositum . scilicet

11 Secunda sententia tenet omnino oppositum, scilicet
veros esse dominos illorum redditum, quare, quantum-
vis male, & prodige illos expendant, transferre domi-
num, & nec ipsos, nec recipientes teneri restituere: &
probatur ex e. unico, de clericis, residentibus in S. & Concil. Triad.
Sess. 23, cap. 1. de reform. quibus locis alij non residentes
non facere fructus suos: ergo a contrario sensu resi-
dentes faciunt fructus suos, & sunt veri dominii. Proba-
consequentiā, quia argumentum a contrario sensu est
fortissimum in iure, ut patet l. 1. ff. de eccl. ejus, cū mandat

x bonis Ecclesiasticis in pios usus de-
finitore tribute consanguineis pauperi-
scunt sicut unii alteri pauperi, quia talia
est. Sic *Cajet.*, 2. 2. *qusq.* 185. *articulo* 7.
Immo si administrator ipse pauper est,
ex eis accipere quantum ad illi suffici-
t ea bona alia pauperibus impetrari
non magis sibi, quam alii te-
& *Hancula ubi supra*.

quod his temporibus intelligitur jam
in predictam, ubicumque videmus fa-

dict: eadem et ratio de his, quæ speciales sunt uili
Episcopi deputata, & de propriis bonis, quorum ibi dixi
rat esse dominum. Et clare docet *qualibet*, 6. art. 12, ad 3
enim dicit: in bonis, quæ sunt attributa uibus ministerio-
rum, non peccatur, nisi per abutum, ut in bonis patri-
monialibus, unde non tenetur quis restringere. Hanc sen-
tentiam tenet *Arbores* lib. 3. *Theophila*, c. 25. in fine, glo-
bo, 12. g. 1. verbo. *Proprietatem*, *Alezor* lib. de *Iudea*, c. 38
Tabinet, verbo *refutatio*, n. 19. *Simancas* lib. de *infatis*, tit. 19.
Sarmiento lib. *de redditibus*, 4. p. 6. 1. & 2. per *notum*, *Gerson* ac
phab. 24. litera Q. licet *alphab.* 40. litera L, aliquantulum dubi-
bitate id dicit. *Adrian.* 4. mat. de *refut.* q. que incipi-

, & clericib[us] habete suas partes : ubi
pauperes ex decimis suis partes habe-
menta mutatae esse a Pontificibus in alia
in alia beneficia, vel in praemitione,
a eti[am] ad aleandos scholasticos pauperes
patet. *Sotus lib. 10. de iustit. quaf. 4. art. 3.*
probat hoc licet fieri potuisse, quia
non debebatur pauperibus de iustitia,
& idem notant in suis scriptis docti
appositis
capitale in hoc respectu, non habent
proclarissima intelligentia, sed
infex ex quaesta, & in pro solutione scandi. *Abul. cap. 6.*
Matth. quaf. 74. & gloria qua habetur in illa margine
q. 9. 75. Honcav[us] episcopus citato, c. 11. *Zabellaria Clement.* qui
contingit, de religio, dominus, g. 2. *Turcer. 12. q. 1.* c. ultime
n. 1. *Cordub. lib. 1. q. 9. 18.* *Sotus lib. 10. de iustit. q. 4. art. 3.*
4. *Covarr. c. cum in q. 18.* de iustitia, n. 2. *Sylvestr. verbo clericis*
g. 9. 20. & restitutio 3. q. 9. 5. dicto 1. *Prepos. in famula, cap. 4.*
col. 5. & late, ac optimo *Molina tenui. 1. ap[osto]l. diff. 143.*
in hanc inclinat *Palacio* verbo *beneficiis*, s. 2. in fine, lice-
nitur, & in aliis locis, & in aliis locis, & in aliis locis, & in aliis locis,

12 Sit conclusio: licet utraque sententia probabilis sit, olim opponit tentiam se tenuisse dicat. Idem Arago
ubi supra, & Josephus Angles 99, moralibus 2. p. mat. de clericis
refut. obnoxia, fol. 215.

at hæc secunda est probabilitas, & ratione conformior
& præcisior recepta, ideoque amplectenda: & argu-
menta opposita tentativa optime diluit *sensus*, & *Melioris*
actus.

D U B I U M XXXVIII

*An teneantur Prelati, & beneficiati sub pec-
cato mortali quidquid sibi superest distribuer-
ent pauperibus.*

item taciturnis nunc haec omnino censum, vel militie, ut quantum supereret, det aliqui, tenerat, si et, refusore: sed populus fidelis haec legi conferre de-
clericis, ut superfluum dent in pio usus: ergo
sententiam tenet Alen^s. 3. p. quæst. 36. memb. 5. art. 2.
Palad^s, 3. dist. 24. art. 2. artic. ultimus, Ricard^r, 4. dist.
3. quæst. 1. Stephanus tract^s. de ludo, art. 3. num. 7. A-
vita in repositis, que ponit post capitula prætotorum,
9. num. 1. Sylvius, verb^s ludus, quæst. 1. & verbo Cleri-
quæst. 15. Mayris^d, 4. dist. 24. quæst. 17. & 20. Panorm^e,
one, de rosi, num. 21. 22. 23. Dionys, Carthagen, lib. 1.
aliorum item beneficiorum, art. 14. C^o 11, referens Ulda-
h, Sanchez Cosfil, Moral, Tom. I.

1 Prima conclusio: Episcopi, & cæteri clericis ha-
bentes redditus Ecclesiasticis ex beneficiis, te-
nentur sub peccato mortali sibi tantum usurpare necel-
lari ad sui statu decentiam, & cæteris in pauperes, ve-
ratis pios usus erogare: quare si in ius profani, vel pro-
digie ea expendant, peccant mortaliter: & hoc de redditu
eis Ecclesiasticis; nam de bonis patrimonialibus dubi-
precedunt diximus, & de quæsi patrimonialibus infra de-
census, non amplius ad elemosynas teneri, quam laicos
Probatur conclusio ex pluribus Sanctorum testimonis gra-
viter objugantium Clericos, & volgue fures, ac facile

honorabiliter, ut clerici, & Christiani. Ita Cord. libr. 1. q. 18. Palatius verbo beneficium, cap. 2. Molina tom. 1. de sup. dif. 145. col. 806, ad finem, & sequenti, & aliis. Hinc 3. Infertur primi nomine decensis sustentationis intelligi moderata, & honesta convivia, & recreations cum amicis, vel etiam extraneis ex iusta causa, & in eis aliquo benefacie in signum gratitudinis, & amicitiae. Ratio, quia haec faciunt, qui moderate se sustentant. Ita D. Thomas q. 60. 6. art. 12. ad ultimum, Abul. cap. 6. Martb. q. 7. Navarr. opus. de reddit. q. 1. numer. 67. Cord. ubi supra, Molina supra, colum. 808.

3 Secundum infertur comprehendi etiam id, quod confunditur ob necessitatem illius, qui alibi ea, quibus indigebatur, habere non poterat, & non est honestum Episcopo ea ipsi vendere. V. g. venit quidam Dux ad aliquam virtutem, non est illius domus, ubi commode se recipere posse, nisi Episcopi domus: non est male consumptum, quod cum eo honeste infumus, iportando ipsum ad suam domum, & epulas dando, quis hoc illi vendere Episcopo indecentes erat. Ita colligitur ex cap. de manib. de prab. & cap. 1. dif. 12. & cap. 2. dif. 13. q. 8. art. 3. dub. 7. Angelus Clericus 3. num. 3.

4 Terti infertur, comprehendit etiam remuneratio honesta, quae lib. exhibita a consanguineis, vel extraneis, quia, haec non est donatio liberalis, sed ob causam. Ita Navarr. eisdem locis. Gabr. 4. dif. 15. q. 8. art. 3. dub. 9. Ang. verba clerici 13. n. 2. Rosalia Clericus 4. n. 1. Sylo. Clericus 4. qu. 3. Molina supra, & eadem modo, & aliis.

5 Quarto infertur, comprehendit etiam donations remuneratorias, ut si clericus donet causa gratitudinis ei, quibus donat, vel aliquod exhibuerit obsequium. Ratio, quia haec potius est debiti solatio, quam donatio gratuita; debetur enim illud in gratiarum actionem, & accepte recompenam, ut patet ex 1. sed eti. & confutati. ff. de pecc. h. reat. & cap. cum in officiis, de testam. Ita Navarr. eadem q. 1. numer. 90. 91. & Molina supra, & quidam docti neoterici.

6 Sed dubitatur, an causa remuneratio, vel servitii accepti, vel doni licet Clericus plus remunerare, quam valorem dona, vel servitia accepta. Communis sententia tenet non posse, sed tantum, quia c. relatum, el. 2. de testam. ubi Clericus conceditur, ut ex redditibus Ecclesiasticis remunerari servitia, subditur iuxta servitii meritum. Ita Bart. Adol. 10. 1. numer. 90. 91. & Molina supra, & quidam docti neoterici.

7 Verum probatur est, posse aliquantulum plus remunerare moderate juxta prudentis arbitrium, verbi gratia valet servitium, vel donum duodecimnum nummos aureos, non posset Clericus ex redditibus Ecclesiasticis dare in remuneracionem tringit, bene posset sexdecimnum nummos aureos dare. Ratio, quia tunc Philosophos 5. Ethic. & D. Thom. 2. 2. q. 106. articul. 6. non satis gratum exibit non remunerans ultra valorem beneficii sibi imponi; quare illud plus, quod datur, est quodammodo debitum, scilicet debito gratitudinis, & honestatis. Ita Navarr. eadem q. 1. numer. 90. 91. Molina citatus §. de remunerario, & aliis.

8 Ultimum infertur, non claudi intra decentem Clerici sustentationem conferre parasitis munera; hoc enim non Ecclesiasticorum, sed secularium est. Ita Cord. ibid.

9 Sit secunda conclusio. Per necessaria ad statum sunt intelligendae non solum quae sunt necessaria ad decentiam status secundum qualitatem beneficii, sed etiam secundum qualitatem personae, verbi gratia si Regis filius Episcopus Cordubensis creetur, potest ex redditibus Episcopatus ducere necessaria ad decentiam status, non tantum Episcopi Cordubensis, sed filii Regis. Ratio, quia status illius est status filii Regis, & que filii ad hunc statum opus sunt, vera ad statum necessaria sunt. Hanc conclusionem inveniunt universi Doctores, saturant enim absolute, posse Clericum ex redditibus Ecclesiasticis vivere secundum decentiam sui status: tenet eam expressissime Navarr. dicta 1. n. 92. 94. Molina supra, col. 811. & aliis, licet teste Navarr. aliqui sentiant oppositum.

10 Nota tamen conclusionem esse intelligendam duplicitate. Primi est, nisi Ecclesia reparatione, & ornamenti indigeret, si enim his indigeret, tantum posset Clericus ex redditibus vivere secundum qualitatem beneficii. Navarr. ibi, num. 93.

11 Secunda est, nisi Clericus haberet bona patrimonialia, ex quibus posset vivere; tunc enim ex redditibus tantum posset vivere secundum qualitatem beneficii, non autem secundum qualitatem personae. Ita Navarr. summa Hib. c. 25. num. 130. Quam etiam duplimentum apponit Molina supra, colum. 812.

12 Tercia est, nisi Clericus habeat bona patrimonialia, ex quibus posset vivere; tunc enim ex redditibus tantum posset vivere secundum qualitatem beneficii, non autem secundum qualitatem personae. Ita Navarr. summa Hib. c. 25. num. 127. & 17. num. 94. Molina 1. 2. de primogen. c. 10. n. 50. Avendano responso 19. n. 2. Majoris 4. dif. 24. q. 17. & 20. Cavar. c. cum in effici. de testam. n. 2. Alzoc. 1. de iusto, c. 38. idem inuit D. Thom. 2. 2. q. 18. art. 7. & aliis.

DUBIUM XLII.

An clericus possit debita contracta solvere de redditibus Ecclesiasticis, & ad id teneatur, si aliunde non sit solvendo.

1 T Rplex est sententia.

Prima tenet idem de talibus redditibus.

2 Secunda distinguit: si debita pro Ecclesiasticis, ut Clerici sustentatione contracta sint, potest Clericus de talibus redditibus solvere: si vero pro iustis profanis, vel alia Clerici necessitate, ut pro dominis reparandis, &c. tunc non potest, licet alia bona non habeat, si quod pauper est, accipiente, sacrificiis, & auctoritate spiritibus, datur tamen pro iusto stipendio illius determinati laboris, & servitii personalis, & sic datur fine aliquo pacto tacito, vel expedito dandi pauperibus. Ita tenet Cyrus. Card. & Persinus quos referunt ad lege Cavar. cap. 1. de iusto, num. 11. Sylvestris, referens etiam Hispanum, Clericus 4. q. 8. Navarr. opus. de reddit. q. 1. num. 7. & 17. Majoris 4. dif. 24. q. 17. Soto liber. 10. de just. q. 4. art. 4. Adrian. 4. mat. de refut. quae incepti, quia supra determinatum est. Dionys. Carthus. in opus. liber. unico de vita canonica, art. 3. & aliis.

3 Tertia sententia opositum tenet.

4 Prima conclusio. Clerici possunt, immo teneant ex redditibus Ecclesiasticis solvere debita quacunque ex causa contracta, si alia bonis, ex quibus solvant, caret. Probatur conclusio ex c. pervert. de fiducijs. & ex cap. eccl. 12. de refut. spoliis, ubi coaduvt eti Episcopus ex Ecclesiasticis redditibus solvere debita. Patet etiam ratione: Clericus, qui non est tollendo, nisi ex iis redditibus, computatur ut pauper; ergo tamen ut pauper potest redditus necessarios, ut solvit, accipere: ergo ad id teneat, siquidem tenet solvere, si potest, & hoc pacto potest. Ita tenet Anton. cap. pervert. de fiducijs. Speculator iii. de sententia examinatur. & sequitur. Adrian. 4. mat. de refut. q. qua incipi. pro clariss. intelligentia, concil. 1. Hof. citatus ab ipso. Colellaris c. Odoribus de soli. Sotus 1. 10. de iusto. q. 4. art. 3. ratione 1. sexta condit. in fine. Honcav. opus. 2. de rebus Ecclesiast. c. 11. Navarr. summa Hib. c. 25. n. 132. & opus. de redditibus. q. 2. num. 34. 35. 36. Avendano responso 19. n. 7. & aliis.

5 Secunda distinguit, si una cum redditibus Ecclesiasticis servit bona patrimonialia sufficiencia, neque de illis vivere: si vero patrimonialia de consanguineis, vel pauperibus, vel quibusvis potest de talibus redditibus vivere; potest etiam retinere sibi bona patrimonialia immobilia, & vivere de dictis redditibus, dummodo vivens de fructu talium bonorum patrimonialium pauperibus. Ita Abul. c. 6. Martb. 9. 75.

6 Tertia sententia tenet posse semper de dictis redditibus vivere. Sit.

4 Prima conclusio: habens patrimonium sufficiens potest licet beneficium acceptare, modo idoneus si, & nullum primum intentat, ut prodige expendere redditus beneficij, vel dicti consanguinei. &c. Conclusio est certa. Et ratio est, quia nulli interrogat injuriam, nec precepto aliquo id prohibetur. Ita tenet. Richard. quodlib. 3. q. 20. Ang. Clericus 3. num. 2. Rosalia Clericus 4. qu. 16. Avendano responso 19. num. 6. Navarr. summa Hib. c. 25. num. 26. Gabr. 2. dif. 15. q. 8. art. 3. dub. 3. Palau. 4. dif. 24. q. 3. art. ultimo. & aliis.

5 Secunda conclusio. Tales Clerici habentes patrimonium sufficiens possunt illud servare, ut vel libutum disponere, & ex redditibus Ecclesiasticis sustentare se juxta decentiam sui status. Ratio, quia redditus hi sunt laboris Clericorum, dignus est autem operarius mercede sua, ut habetur Luca 10. 6. & Corin. 9. & 1 Tim. 5. & in Concilio Agriensis, quod referunt 1. 9. 2. c. clerici. Ita inquit D. Thom. 2. q. 106. art. 7. & can. tem. expeditus Cesar. ibi. Sylo. Clericus 4. q. 16. Cord. lib. 1. q. 18. corollario 3. Avendano responso 19. num. 6. Sotus lib. 10. de just. q. 4. art. 3. ad ultimum. Alzoc. lib. de iusto, c. 28. Honcav. opus. 2. de rebus Ecclesiasticis, cap. 2. Navarr. summa Hib. cap. 25. num. 130. dub. 3. Rosalia Clericus 4. num. 9. Pisan. ibi. q. 7. Terrecrem. cap. Clericus 1. que. 2. na. 2. & Hubricus. & Hugo ab ipso citati. Hostiens. tis. de decimis. num. 1. Rayner. & Gofredus citati ab ipso. Sarmientus lib. de redditibus. p. 1. c. 28. 105. Anton. cap. 2. communis opinione, lib. 3. fol. 28. 105. Gabr. 2. 2. q. 1. num. 7. & 25. & idem videtur sentire Cavar. ubi supra, art. 17. & tunc praecepit est secura, quantum redditus capellani non multum excedunt valorem stipendi, quod pro Missis conferri solet. Sic quidam docti Neoterici.

6 Insuper est dubium de stipendio, & eleemosynis, quas Clerici accipiunt pro aliquo ministerio, ad quod ratione

beneficij alias tenebantur, ut quod accipit parochus pro administrandis sacramentis suis subditis, beneficiarius pro anniversariis. Aliqui tenent de ipsis non posse libere disponere; sed idem centendum de ipsis, ac de redditibus Ecclesiasticis, Sic Panorm. Cardin. & aliis, quos referunt Navarr.

7 Verum contrarium est probabilis, scilicet posse de bona, sicut de bonis patrimonialibus disponere; quia haec

stipendium officiorum, quae à Principibus secularibus accepunt, ut si sint Praefides Curiae Regie, aut Regis Legati, &c. Sarmientus lib. de reddit. 3. part. capit. 5. n. 11. tempus Ecclesie obsequio praesitum in alios usus coniunere.

8 Sed contrarium, scilicet posse, est probabilis, quia ex proprio acquirunt labore, nec illa stipenda sunt

spiritualis, licet inquit abesse causa publica, & Papae licentia tale minus obeat: verum, quod illo lucratu sunt, siue faciunt, Ita Navarr. q. 1. prim. numero 78. & Molina

ordibus inuitantur, eti ex industria acquista. Idem te-

nent alii.

9 Insuper dubium est, ac Praefati possint libere dispo-

nere stipendia officiorum, quae à Principibus seculari-

bus accepunt, ut si sint Praefides Curiae Regie, aut Re-

gis Legati, &c. Sarmientus lib. de reddit. 3. part. capit. 5. n. 11. tempus Ecclesie obsequio praesitum in alios usus coniunere.

10 Sed contrarium, scilicet posse, est probabilis, quia ex proprio acquirunt labore, nec illa stipenda sunt

spiritualis, licet inquit abesse causa publica, & Papae

licentia tale minus obeat: verum, quod illo lucratu sunt,

siue faciunt, Ita Navarr. q. 1. prim. numero 78. & Molina

ordibus inuitantur, eti ex industria acquista. Idem te-

nent alii.

11 Secundo nota, illum tantum posse vivere ex beneficio

secundum qualitatem sibi beneficij, ut dixi sup. dub. 4. li-

mitatione secunda, conclusio 2.

DUBIUM XLIV.

DUBIUM XLV.

temporalis, pro comitandis defunctis, officiis decantandis, quia sunt capellani alicuius Domini, ut dixi supra dub. 37.

Duplex est sententia.

2 Prima tenet idem de ipsis bonis, & redditibus Ecclesiasticis, quoad obligationem conferendi superflua pauperibus. Sic Innoc. c. quia nos. de ref. & c. quoniam, ne Prelati vices. Ratio est, quia illa bona, sicut redditibus acquiruntur propter ordinem clericalem.

3 Secunda sententia opositum.

4 Sit conclusio. Probabilis longe sententia est, non habere tales obligationem, sed posse Clericos liberis disponere.

Probatur ex D. Hier. ad Damascum, & habetur 2. q. 2. 2. Clerics, ubi inquit, qui possunt parentum suffragantur potest, & Clericus, qui possunt, spiritibus, & si datur alicuius, datur alicuius, & haec determinati laboris, & servitii personalis, & sic datur fine aliquo pacto tacito, vel expedito dandi pauperibus.

Ita tenet Cyrus. Card. & Persinus quos referunt ad lege Cavar. cap. 1. de iusto, num. 11. Sylvestris, referens etiam Hispanum. H. s. 4. 7. & 17. Majoris 4. dif. 24. q. 17. Soto liber. 10. de just. q. 4. art. 4. Alzoc. lib. de iusto, c. 28. Majoris 4. dif. 24. q. 17. & 20. Cavar. ibi. & aliis.

5 Dubium tamen est de bonis, quae capellani recipiunt ex capellania collativa, quia jam talia facta sunt spiritualia, & privilegia: & videtur, quod sicut fecit fructus ex possessoribus applicatis beneficij, quia illae capellanie locutione sunt enim, quod quantum ad hanc obligationem dandi pauperibus, idem est Episcopis: Canonici, & capellani, & aliis beneficiis simplicibus & Sylo. Clericus 4. qu. 4. ubi dicit habentem capellanas ad nutum amovibiles, quae non dantur in titulum, sed datur eis certum stipendum in pecunia in anno, posse tellari de illo stipendo, quia est datum pro suo labore: ubi id non concedit de habentem capellanas in titulum.

6 At in contrarium videtur talia bona ex capellania non habere hanc obligationem, quia non dantur nisi pro stipendio Missarum, & parum refer temporales dati pro una Missa, vel in perpetuum, vel facta esse spiritualia, vel non, dummodo sine tali onere, & pacto dentur. Sic tenet Soto ubi supra, dicens, quod sunt sicut quotidianae pitantiae, Idem videtur sentire Driedo ubi supra, ubi universaliter ait,

quod danto bona Ecclesiastica dantur pro aliquo certo onere, & pacto, ut fieri praejudicium pro Missis quotidie ceteris, &c. Conclusio est certa.

7 At ratio est, quia nulli interrogat injuriam, nec precepto aliquo id prohibetur. Ita tenet. Richard. quodlib. 3. q. 20. Ang. Clericus 3. num. 2. Rosalia Clericus 4. qu. 16. Avendano responso 19. num. 6. Navarr. summa Hib. c. 25. num. 26. Gabr. 2. dif. 15. q. 8. art. 3. dub. 3. Palau. 4. dif. 24. q. 3. art. ultimo. & aliis.

8 Secunda conclusio. Tales Clerici habentes patrimonium sufficiens possunt illud servare, ut vel libutum disponere, & ex redditibus Ecclesiasticis sustentare se juxta decentiam sui status.

9 Idem videtur sentire Driedo ubi supra, ubi universaliter ait,

quod danto bona Ecclesiastica dantur pro aliquo certo onere, & pacto, ut fieri praejudicium pro Missis quotidie ceteris, &c. Conclusio est certa.

10 Idem videtur sentire Cavar. ubi supra, ut quod accipit parochos pro anniversariis. Aliqui tenent de ipsis non posse libere disponere; sed idem centendum de ipsis, ac de redditibus Ecclesiasticis, Sic Panorm. Cardin. & aliis, quos referunt Navarr.

11 Insuper dubium est, ac Praefati possint libere dispo-

nere stipendia officiorum, quae à Principibus seculari-

bus accepunt, ut si sint Praefides Curiae Regie, aut Re-

gis Legati, &c. Sarmientus lib. de reddit. 3. part. capit. 5. n. 11. tempus Ecclesie obsequio praesitum in alios usus coniunere.

12 Sed contrarium, scilicet posse, est probabilis, quia ex proprio acquirunt labore, nec illa stipenda sunt

spiritualis, licet inquit abesse causa publica, & Papae

licentia tale minus obeat: verum, quod illo lucratu sunt,

siue faciunt, Ita Navarr. q. 1. prim. numero 78. & Molina

ordibus inuitantur, eti ex industria acquista. Idem te-

nent alii.

13 Secunda nota, illum tantum posse vivere ex beneficio

secundum qualitatem sibi beneficij, ut dixi sup. dub. 4. li-

mitatione secunda, conclusio 2.

DUBIUM XLV.

An de bonis quasi patrimonialibus similiter teneant Clericus, deducta decenti sustentatione, superflua in pios usus convertere.

1 Nota, bona quasi patrimonialia esse, quae Clericil- crantur ratione alicuius ministerii clericalis, ut missis, pro administrandis sacramentis, audiendis confessionibus, pro concionibus, pro officio alicuius vicaria

Consiliorum Moralium.

DUBIUM XLVI.

An distributiones quotidianae habeant predictam obligationem, scilicet ut superfluum statui Clerici tenetur in pios usus convertere, scitque habent alii redditus beneficium.

Nota redditus beneficium in duas dividit partes, in alteram principalem, quae glossa dicitur, & dicatur Clericis ex titulo beneficium in alteram vero, quae datur assistentibus horis Canonis, velut diuerni stipendio, & haec dicitur distributiones quotidianae, de quibus Deo dante, infra latum faciam sermonem.

Duplex est sententia.

1. Prima teget non habere hanc obligationem. Ratio, quia datur propter diuerni laborem, utilius stipendum. Ita Syl. Clericus 4. quæst. 4. Avendano responso 19. numer. 12. Idem videtur tenere Cavar. cap. 1. in officiis, de tesi, n. 1. Dapino, Franci, Parisiensi, Deitu, Bologniano, Cagliari, de pietatis, de redditis, quæst. 1. num. 79. & licet ipse folum loquatur de pensionibus ad vitam pensionari concessis, tamem eadem ratio procedit de aliis decimis, & bonis Ecclesiasticis, quæ in perpetuum dantur, & jure successionalis possidentur, & ita de tertius regis, id est de tercia parte decimorum, quae ipsi Regibus dantur, innuit Navar. Idem ibi, n. 94. & Sarmiento lib. de redditis, part. 3. cap. 5. num. 7. dicit pensiones habere eamdem obligationem, cum redditus beneficium.

2. Secunda sententia tenet oppositum.

3. Tertia opinio universaliter affirmit pensiones immunes esse ab hac obligatione, & posse pensionarios liberè de illis disponere. Hanc videtur tenere Gegas tract. 1. cap. 1. & Cavar. c. 1. in officiis, de testament. num. 6. ibi enim aperte posse pensionarium liberè de pensionis redditibus testari, & si in testamento decedat, pertinere tales redditus ad legitimos successores: in quo videtur intelligere posse, etiam in vita liberè disponere, & in hoc sensu intelligit ipsum Sarmiento de redditis, p. 2. c. 8. n. 13.

4. Quarta sententia. Pensiones primi generis, scilicet que Clericis applicantur ratione aliquas tituli, aut officii Clericis, quia sunt clerici, habent predictam obligationem, esse de quotidianis distributionibus, ac de ceteris beneficiorum suis. Ratio, quia sunt clericis, & ex pacto tacito fidelium habent eamdem obligationem, quam habent alii fructus: nec divisa postea facta absumbit, nec auteretur potuit hanc obligationem. Item quia diversus lucrandi modus non variat finem, ad quem recipitur lucrum, i.e. leg. 1. ff. de administr. rerum ad eis, pertin. & Clem. quia contingit, de religiosis debitis. Sed tantum penes lucrandi modum diligenter distributiones, & ceteri redditus, quia scilicet illarum quotidie, hi quotannis distribuuntur: ergo, item quia pro illo servitio, & assistit horis non tantum dantur distributiones quotidianae, sed etiam alii beneficiorum redditus. Item probatur rationibus addiditum pro pecunia a fententia: & confirmatur ex proprio motu Pii V. super edito, quo obligantur habentes pensiones titulo clericali ad recitandum officium parvum Beate Marie, in qua fententia talis pensiones retinere naturam honorum Ecclesiasticorum. Ita Sarmiento, & Navar. loci iv. 2. opinio citatur, & Navar. etiam in apologia, monito 23. & 80. & alii.

DUBIUM XLVII.

An qui habent pensiones deductas ex bonis Ecclesiasticis, habeant predictam obligationem dandi superfluum pauperibus.

Nota in triplici differentia esse pensiones: quedam applicant alium titulum aliquo clericali, & spirituali cum obligatione ad aliquod munus spirituali, propter quod datur illi pennis: ut si datur pennis aliqui, ut sit coadiutor Episcopis sene, vel presbytero benemeriti propter exaltatos labores, vel pro alio munere spirituali. Alias pensiones sunt, quae non dantur titulo clericali, sed facultati, ut quae applicantur Principibus, ac militibus pro aliquo munere temporali. Alias sunt, quae sine aliquo titulo dantur, ut quae sine titulo clericali dantur in permutationibus, ac renunciacionibus: aut quae dantur cum illis expositis super aliquo beneficio, & est jus dubium ad compendas partes. Hoc supposito.

Triplex est sententia.

1. Prima tenet habentes has pensiones non titulo spirituali, sed facultati, immunes esse à predicta obligatione dandi superfluum pauperibus. Ratio, quia obligatio illa non oritur ex pacto cum fidelibus, nec ex iustitia vinculo, sed ex iure Ecclesiastico, hanc obligationem ponente: & Papa, qui in eo potest dispensare ex ipso, quod bona Ecclesiastica illa applicat titulo facultati, exhibet à predicta obligatione. Sic Soro lib. 10. de iust. quæst. 4. art. 3. immediate ante argumentorum solutiones: & licet ipse solùm ponat exemplum de regis tertii, & de decimi adjudicatis illustribus dominis, quæ jure successionalis possidentur, & non explicat de pensionibus datis ad vitam: verum ratio sua de omnibus æquè probat. Idem Cord. l. 1. quæst. 18. ad 2. ubi tenet pensiones applicatas, sive licite, sive illicite aliqui titulo facultati non habere predictam obligationem: quod universaliter affirmat quæst. 21. in fint, de omnibus pensionibus laicis concessis, & in summa quæst. 186. dicit Clericos pensiones reservantes, dum resignant beneficium, non teneri superfluum erogare pauperibus. Ratio eius est, nam cum clerici sint domini redditum, si aliqui eos donent, dominum transferunt, nec illi, quibus donati sunt, tenentur amplius in pios usus eos convertere: ergo cum Papaæ posse

Lib. II. Cap. II. Dub. XLVIII. XLIX. Ec.

141

DUBIUM XLVIII.

An clerici, qui habent beneficium non in titulum, sed in commendam, habeant eamdem obligationem, conferendi superfluum pauperibus.

1. Sit conclusio. Beneficiati, vel Episcopi habentes in commendam Episcopatum, vel beneficium, possunt de fructibus illius sumere omnia necessaria ad decentiam sui statut, sicut alii beneficiati in titulum, & superflua similiter tenentur erogare pauperibus. Ratio, quia predicti habent verum titulum, & ius Ecclesiasticum ad fructus, & habent veram, & legitimam administrationem, iuridictionem, & auditorem, sicut beneficiati in titulum: ergo eamdem portant, & obligationem habent quod fructus: Navar. lib. de reddit. quæst. 1. numer. 20. Lat. Sylvo, verbis commenda quæst. 3. ubi quantum ad hoc dubium refert Joan. Andr. Hoff. & alios contrarium tenentes: sed hoc ait fieri de fide. Eamdem conclusionem tenet alii notocritici.

2. Circa ista beneficia, quæ dantur in commendam, nota quod si beneficium curatum sit, non potest dari in commendam, nisi propter ipsum Ecclesiæ evidentem utilitatem, & non potest Episcopus illud commendare, nisi sacerdoti habent legitimam atatem, scilicet vigintiquinque annos, & commendata tantum durabit per sex menses. Ita habetur in Consilio Longuenti, & cap. nemo, de elect. in 6. atque post illos sex menses superior, non provdet de beneficiato in titulum, potest Episcopus interim provdere, & commendare aliqui. Si vero beneficium sit simplex, potest ex duplice causa commendari, scilicet vel propter Ecclesiæ utilitatem, vel ad honestam subventionem commendatarum: & potest commendata ultra semestre durare. Hec Sylvo, verbis commenda, in principio, & quæst. 1. & 8. ubi potest Episcopum pro spatiis sex mensibus à die vaccinationis beneficii illud aliqui commendare: & licet fiat ultimam die sex mensibus, durabit commendata per dictos sex menses: immo etiam elapsum fuerit semestris à die vaccinationis, potest aliqui commendare ad custodiendum, vel salvandum, donec provideat superior.

3. Secunda conclusio. Beneficiati possunt testari de bonis quasi patrimonialibus. Probatur eadem ratione, qua predicti conculcio. Ita Nav. dicit. quæst. 3. numer. 1. Innocent. cap. quia nos, de testament. Hispan. citatus à Sylvo, licet aliqui negant hoc non procedere indiscretè, sed distinguunt, si quasi patrimonialia relata sunt Clerico contemplatione personæ, potest de illis testari; si vero contemplatione Ecclesiæ, ut quia talia sunt Clericis sacerdos, non potest. Ita Arm. ubi supra, Syl. Clericus 4. quæst. 8. Pan. cap. ciam in officiis, de reg. Rosell. Clericus 4. numer. 3. Ang. Clericus 13. numer. 5. Alegro ubi supra, & est certum apud omnes.

4. Tertia conclusio. Beneficiati possunt testari de bonis quasi patrimonialibus. Probatur eadem ratione, qua predicti conculcio. Ita Nav. dicit. quæst. 3. numer. 1. Innocent. cap. quia nos, de testament. Hispan. citatus à Sylvo, licet aliqui negant hoc non procedere indiscretè, sed distinguunt, si quasi patrimonialia relata sunt Clerico contemplatione personæ, potest de illis testari; si vero contemplatione Ecclesiæ, ut quia talia sunt Clericis sacerdos, non potest. Ita Arm. ubi supra, Syl. Clericus 4. quæst. 8. Pan. cap. ciam in officiis, de reg. Rosell. Clericus 4. numer. 3. Ang. Clericus 13. numer. 5. Alegro ubi supra. Et idem videtur tenere Cavar. cap. de tesi, numer. 11. ubi plures alios refert; sed conclusio posta multò reverior est.

5. Quarta conclusio: quando Clericus consumpsit aliquid de suo patrimonio in utilitatem Ecclesiæ, potest de tanta redditus quantitate testari. Ratio, quia id propriè non est de redditibus, sed de bonis patrimonialibus testari. Ita Sylvo, clericus 4. quæst. 3. Rosella ibi, numer. 1. Ang. clericus 13. numer. 2. Pan. cap. ciam in officiis, de reg. testament. Navar. opus. de reddit. quæst. 3. numer. 6. & 7. & colligitur ex cap. si Episcopus, relatum, 2. & 3. de reg. & extrav. Jean. XXII. super reg. dicit, notat Cov. d. c. relatum, n. 2. & 3. Syl. verbis beneficium 5. & 1. Idem etiam est intelligendum de Episcopatu vacante, vel quia enim redditus futura successori referuntur, & collegium Canonorum tenetur illa de ipsi rationem reddere. d. c. quia super reg. Cov. ibi n. 3.

2. Sit conclusio. Clerici, qui tales redditus percipiunt ex beneficio vacante, quod sibi collatum est, vel collegium, cui reveruntur, non possunt pro suo libito, nec in propria uita, & ipsocum utilitatem tales redditus distribuire, sed tenentur in utilitatem Ecclesiæ, vel ad alias pias causas distribuere. Ratio, quia stipendium illud, & beneficium datur propter officium, & ministerium: sed ille successor toto illo tempore nisi laboravit: ergo non potest recipere stipendium. Item quia dantur isti tamquam stipendioribus: ergo dispensare tenetur. Sic apterè colligitur ex dicit. cap. relatum, iii enim dicitur: si ea bona, sicut & alia ipsius Ecclesiæ in Dei timore dispensare. Et si est col-

legium, quod tales fructus recipit, dicit quod rerum illarum, id est, fructuum canonican distributionem, & curam habent: ergo non potest distribuere tamquam bona propria, & tamquam partem suam. Et Cavar. ubi supra, numer. 2. ubi dicit talia bona dari successori, ut ea distribuat sicut alia bona Ecclesiæ. Eamdem conclusionem tenent docti juiores. Contrarium tamen inuit Navar. summa Lat. cap. 25. numer. 123. ubi redditus canonice vacantis dividit inter successores.

DUBIUM L.

An beneficiati possint per viam testamenti disponere de bonis suis.

1. Nota in hac questione esse aliqua magis certa, in quibus auctores, aut fere omnes convenient, que premitteantur sunt, & aliquibus conclusionibus explicanda.

2. Prima copulatio. De bonis immobiliis beneficiorum nequeunt Clerici testari. Ratio, quia illorum non fundi domini, nec illa possint alienari. Conclusio est certa. Ita Gabr. 4. dicit. 15. 9. 8. art. 3. dub. 9. Turner. 12. q. 5. c. nulli dubium. n. 9. Abul. c. 7. Matth. 9. 74. Arnil. verb. Clericus, numer. 18. Rosell. Clericus 4. n. 1. Syl. ibi, g. 9. 2. D. Ant. 3. p. 11. 10. 3. q. 14. Inno. c. 1. cum in officiis, de reg. Navar. summa Hisp. cap. 25. numer. 128.

3. Secunda conclusio. De patrimonialibus bonis possunt Clerici beneficiati testari, & ea quibusvis relinquere. Ratio, quia honor bonus domini sunt, nec ulla lege de illis testari interdicuntur, nec speciali iure ea in pios usus convertere tenentur. Ita Navar. opuscul. de reddit. quæst. 3. numer. 1. & summa Hisp. cap. 25. numer. 130. Richard. 4. dicit. 45. art. 3. quæst. 1. Alegro 3. part. quæst. 36. membr. 5. articul. 3. Panorm. cap. cum opere, de reg. numer. 22. Gabr. ubi supra, Turner. 12. q. 5. art. 9. 7. Matth. 9. 74. Arnil. verb. Clericus, numer. 18. Rosell. Clericus 4. numer. 3. Ang. Clericus 13. numer. 5. Alegro ubi supra, & est certum apud omnes.

4. Tertia conclusio. Beneficiati possunt testari de bonis quasi patrimonialibus. Probatur eadem ratione, qua predicti conculcio. Ita Nav. dicit. quæst. 3. numer. 1. Innocent. cap. quia nos, de testament. Hispan. citatus à Sylvo, licet aliqui negant hoc non procedere indiscretè, sed distinguunt, si quasi patrimonialia relata sunt Clerico contemplatione personæ, potest de illis testari; si vero contemplatione Ecclesiæ, ut quia talia sunt Clericis sacerdos, non potest. Ita Arm. ubi supra, Syl. Clericus 4. quæst. 8. Pan. cap. ciam in officiis, de reg. Rosell. Clericus 4. numer. 3. Ang. Clericus 13. numer. 5. Alegro ubi supra. Et idem videtur tenere Cavar. cap. de tesi, numer. 11. ubi plures alios refert; sed conclusio posta multò reverior est.

5. Quarta conclusio: quando Clericus consumpsit aliquid de suo patrimonio in utilitatem Ecclesiæ, potest de tanta redditus quantitate testari. Ratio, quia id propriè non est de redditibus, sed de bonis patrimonialibus testari. Ita Sylvo, clericus 4. quæst. 3. Rosella ibi, numer. 1. Ang. clericus 13. numer. 2. Pan. cap. ciam in officiis, de reg. testament. Navar. opus. de reddit. quæst. 3. numer. 6. & 7. & colligitur ex cap. si Episcopus, relatum, 2. & 3. de reg. & extrav. Jean. XXII. super reg. dicit, notat Cov. d. c. relatum, n. 2. & 3. Syl. verbis beneficium 5. & 1. Idem etiam est intelligendum de Episcopatu vacante, vel quia enim redditus futura successori referuntur, & collegium Canonorum tenetur illa de ipsi rationem reddere. d. c. quia super reg. Cov. ibi n. 3.

6. Quinta conclusio. Si stando in jure humano loquamus, licet aliqui ferent, non omnibus beneficiariis jure interdictum esse testari de redditibus Ecclesiasticis, sed tantum habentibus administrationem, fucus vero de simplicibus beneficiariis (auctores huius sententiae refert Cavar. ubi infra) at multò probabilis est, omnibus beneficiariis id esse jure prohibitum. Probatur nam capitula hoc prohibentia in distinctè loquuntur de beneficiariis: immo in expressè probatur Canonicus, qui tamen sunt beneficiarii simplices cap. Episcop. 14. quæst. 1. & cap. relatum ejus 2. de reg. Ita Cavar. referens plures cap. cum in officiis, de reg. numer. 6. Navar. quæst. 3. numer. 5. & summa Hisp. cap. 25. numer. 128. Inomd subdit Cavar. numer. 5. contra Paludanum 4. dicit. 15. 9. 3. art. 6. corol. ultima, prohibhitum esse eisdem testari de bonis ex redditibus Ecclesiasticis acquisitis, & de bonis emptis pecunia, quæ ex istis redditibus fuerit collecta: & pro hac parte plures refert, dicens esse communem. Ratio, quia bona Ecclesiæ dicitur omnia, quæ inuitu Ecclesiæ, aut de Ecclesiæ facultatibus quis acquirit. His potissim.

7. Grave dubium est, an ratione consuetudinis licet beneficiarii testari de redditibus Ecclesiasticis, ubi talis vigeret confuetudo: & dimis aliis opinionibus, quas latè refert Sarmiento lib. de redditibus, 2. p. art. 6. per plura capita, tres sunt principali opinions in hac questione.

Prima sententia tenet talem consuetudinem valere, & excus.

excusari à peccato beneficiatos vigore illius testantes, etiam ad usus profanos, & ius cognatis, & hereditibus relinquentes: & sic in Hispania (talis enim consuetudo est in illa ab immemoriali tempore) hoc licet omnibus beneficiis, qui Episcopi non sint. Ratio, quia est consuetudo observata, & recepta, & tacito Papa, ac Praelatorum consensus approbata, & ex lege Caroli Quinti confirmata, quae habetur lib. 5. ordin. iii. 8. lib. 13. Ita tenet Cesar, cap. cum in officiis, de ref. num. 9. Perez lib. 1. ordin. titul. 3. lib. 1. fol. 115. ver. & c. alii, Sarmiento lib. de reddit. p. 4. c. 1. a. nu. 8. per plures. Idem cum limitatione tener. Cord. lib. 3. g. 18. ad. 1. & ubi tenet clericos ex talis generali licentia, vel speciali Papa posse ex justa causa testari in usus profanos: & ait, esse iustam causam utilitatem Ecclesie, vel jam accipit, quae sit gratificatio, vel in futurum accipientiam. Pro hac sententia faciunt aliqui, qui una restringit aliqui fatent posse clericos de dictis redditibus testari, ubi talis viget consuetudo. Hi sunt Palud. d. 4. g. 9. 3. art. ultimo. Hesiod. Guido Guillelmus Benedictus. Joan. Ad. Philip. probus. Joan. Gallus, quos referit Cov. ubi supra, favet etiam D. Ant. 3. part. titul. 10. cap. 3. §. 14. ubi talem consuetudinem referunt non reprobat. Et idem Simancas lib. inst. 11. g. num. 90.

8 Secunda sententia tenet talem consuetudinem non esse validam absolute, sed ad testandum de dictis redditibus ad usus soli posse, & in modica quantitate; focus ad usus profanos, vel in magna quantitate, quia esset valde onerosa Ecclesie. Ita Sylvius. Clericus 4. quaf. 2. & 3. Rosella lib. 1. Ang. Clericus 13. numer. 2. Turrecrem. cap. nulli dubium. 12. quaf. 5. num. 11. Gabr. 4. d. 15. quaf. 3. artic. 3. dub. 9. Panorm. c. cum in officiis, de test. Nav. summa Hispan. e. 25. n. 127. & opus. de reddit. g. 3. n. 1. & plures alii, quos referit Cov.

9 Tertia sententia fatur cum secunda, non valere dictam consuetudinem quoad usus profanos, verum non apponit restrictionem, ut sit in modica quantitate.

10 Si sexta conclusio. Clerici ex redditibus Ecclesiasticis ad usus profanos, & ad augendos cognatos, & alios heredes, non possunt liberè testari, sicut de bonis patrimonialibus, nec hoc potest defendi, & excusari consuetudinem. Probatur, quia dum vivant, non possunt contraria facere; sed habent obligacionem dandi superflua pauperibus, & male consuetudo, quae contra hoc est, non excusat, ergo multo minus in morte, ubi major ratio est, & ubi nos sit diu scipit. Item quia, cum jura Ecclesiastica libet, horum bonorum in usus profanos dispositionem prohibentia, fint tam gravia, & utilia, & necessaria, & ex maxima causa, non est credendum, Papam in hoc confessisse. Item quia licet prohibitio testandi sit de jure humano, at proibitione disponendi in usus non possit est de jure divino, & naturali ut supra lib. 40. dixi, & docet Nav. d. 1. quaf. 3. num. 9. ergo consuetudo non potest derogare quod hoc secundum. Item quia lex regni disponens, ut servetur talis consuetudo, intellecta generaliter, scilicet ad omnes usus, et tantum permisiva, & si aliud disponeret, est iniusta, ut docet Navarr. d. 1. qu. 3. n. 16. Hanc conclusionem tenet contra autores primae sententiae omnes auctores secundae, & Hencula opusculi, 2. de reddit. c. ultimo, Gregor. Lopez p. 1. tit. 7. l. 53. ver. que los paguen, Molina 1. 2. de primog. e. 10. num. 55. 56. 57. Avernd. responso 19. numer. 15. & alii.

11 Septima conclusio. Probabilis est, talem consuetudinem excusare clericos testantes ad usus pios, etiam in magna, & quantacunque quantitate, de redditibus Ecclesiasticis. Ratio, quia prohibiti testari Clerici ad usus pios est meritis de jure humano; ergo potest consuetudine in hoc derogari. Item quia hoc non est onerosum Ecclesie, sicut oneratum non est, & injuriolum, si Clericus omnes redditus Ecclesiasticis in vita distribueret in usus pios. Hanc conclusionem, quoad primam partem, tenet omnes auctores primae, & secunde sententiae, & citati in exta conclusione: quod secundum est ut contra autores secunda sententiae; feci tenet eam autores primae, & Hencula, Averndanno, Gregor. Lopez, Molina ibidem, & Navarr. opuscul. de reddit. qu. 3. num. 10. omnes enim illi absoltute concedunt, posse Clericos, ubi est consuetudo testari de redditibus, & non limitant modo testarunt, modica quantitate. Idem tenet quidam docti recentiores in suis scriptis.

12 Hinc intertut in nostra Hispania, iure optimo posse omnes Clericos, qui Episcopi non sunt, testari de redditibus Ecclesiasticis (intellige, ut dixi, ad usus pios.) Ratio quia est consuetudo præscripta, & quia in hac parte ius derogavit. Sic testantur Lex regni citata, Cesar, Perez, Simancas, Sarmiento, Molina, Hencula, Gregor. Lop. Averndanno, & Nav. opuscul. de reddit. qu. 3. num. 16. in fine, dicit hoc ita crede polle.

13 Tandem tria notanda sint. Primum est, iuxta extravagantes quandom illi Tertii videtur intelligendam hanc conclusionem de fructibus, & redditibus tempore mortis perceptis à beneficiario: secus vero de iis redditibus, qui sibi tempore mortis debebantur, non tamens eis perceperat, nec sibi jam soluti erant. Nam illa extravagans jubet, ut debita beneficiari, quae tempore mortis reperiuntur, non solvantur ex redditibus Ecclesiasticis debiti beneficiario, qui sibi non sum soluti erant. Verum illa extravagans recepta non est,

ut testatur Nav. lib. de reddit. q. 2. n. 38. & prædicti recentiores.

14 Secundo nota, quod ubicumque viget, & observatur illa consuetudo, scilicet ut post mortem beneficii fructus primi, vel secundi anni sequentis serventur ipsi beneficiario defuncto, intelligitur non ad hoc, quod heredes fruantur, vel in usus alios profanos convertantur; sed ad hoc, ut solvantur defuncti debita, vel pro anima ipsius in pauperes, vel alias pias causas expendantur. Quare heredes beneficiari non poterunt sibi hunc fructus accipere, nisi pauperes sint, per viam elemosynæ, vel nisi tantum expeditissim de suis bonis in levendis defuncti debitis, vel aliis suis operibus pro defuncto: pater hoc ex dictis. Ita Navarr. opuscul. de reddit. quaf. 3. num. 12. citans aliquos, & prædicti recentiores, & hoc est tenendum, licet aliqui, quos referit, & sequitur Cov. c. cum in officiis, numer. 9. dicant contrarium, afferentes contangiosos, & alios heredes posse in eis succedere, & beneficiario ipsius relinquere.

15 Ultimum nota, inter opera pia, ad quae possunt Clerici testari, intelligi, quae relinquunt cognatis, aut servis tanquam pauperibus. Item quae sunt necessaria ad solvendum debita defuncti, & exequias, &c. sicut dixi sup. dub. 38. & aliquibus sequentibus, posse in vita disponere. Nav. qu. 3. n. 13. 14. & 9. 2. n. 38. Sylva. Clericus 4. g. 3.

D U B I U M L I .

An Episcopi testari possint de redditibus Episcopatus, sicut ad pias causas.

1 Se prima conclusio. De bonis patrimonialibus bene possunt Episcopi testari, & ea cuicunque relinquere. Hec conclusio potest probari eadem ratione, qua probata est conclusio secunda dubii praecedens: & omnes Doctores pro illa citati faciunt pro ista, & tenet expresse Cov. ad. 2. de ref. num. 3. referens plures, & aliquos textus, qui oppotuisse docere videntur, explicat, & Molina lib. 2. de primogen. capit. 10. num. 27. & quidam neoterici in suis scriptis.

2 Nota hic, quod dum aliquid ex propriis bonis expedit Episcopus in Ecclesia utilitatem, potest de tali redditibus Episcopatus quantitate in quovis usus testari. In idem Doctores, qui citati sunt conclusio. 4. dub. praecedens, & patet eadem ratione.

3 Sed dubitatur de acquisitione per Episcopum, ex propria tamen industria post dignitatem adaptam, an sint ejusdem, ita ut liberè de eis valeat testari. Quidam dicunt posse; quia anti. licentiam, C. de Episcopis, & clericis, dicit Episcopo acquiri boni post dignitatem ei adventitia cognoscitur, ceteris bonis Ecclesie referuntur, & c. 1. da ref. 1. 12. qu. 9. t. 9. tantum permittunt Episcopis de bonis ante dignitatem acquisiti testari. Sic tenet Ricard. 4. d. 45. art. 3. qu. 1. Jacobus Batrius i. sacrof. Cod. de Episcop. & clericis Barb. c. 1. de ref.

4 Sit secunda conclusio. Probabilis est, posse Episcopos de talibus bonis ad quovis usus testari. Patet, quia talia bona propria industria, & labore acquiruntur, & sic sunt illorum absoluti domini abique ullo pacto tactio, vel expedito convertendi in pios usus, nec aliquo iure prohibentur de iis testari: ex eo enim a canonicis talia bona Ecclesia adjudicantur, quia presumuntur ex bonis Ecclesie acquitata sunt. Ita tenet Turrecrem. c. nulli. dub. 12. quaf. 3. num. 2. Cesar, cap. 1. de ref. numer. 11. Sylvius. Clericus 4. quaf. 3. Ang. Clericus 13. numer. 5. Panorm. c. 1. de ref. in fin. Corvin. & Sylvestris. Cov. citari, & prædicti neoterici.

5 Tertia conclusio: Certifimus est apud omnes, non posse Episcopos testari de redditibus Episcopatus, etiam ad usus pios, abique facultate Papæ. Ratio, quia id iure ipsi prohibetur, c. Episcop. c. finis manifest. 12. quaf. 2. cap. quia Joannes, & c. fixum. 12. g. 5. c. 1. c. ad hoc, c. cum in officiis, c. relatum, et 2. de ref. anti. licentiam, C. de Episc. & clericis: nec est consuetudo in contrarium, ut omnes, quos dicitur præcedent, retulit, dicentes eam esse de aliis Clericis consuetudinem, testantur. Ratio autem, ut possit ad quocunque usus testari, & inveniatur, modico testarunt, & sic Clericus de his redditibus testari interdixit, et, ut scilicet, non posse in morte per testamento disponere, incutientur ad illa pauperibus diffribendum in vita, & se fugerent avaritiam.

6 Quarta conclusio. Privilegia, quae Papa Clericis concedit ad testandum intelliguntur quantum ad usus pios, non tamens eis per se. Ratio, quia intelligenda sunt rationabiliter, item, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum, Papam voluisse peccare; peccaret tamen, si ad usus profanos concederet. Item quia, cum fin contra ius commune, in dubio sum restringenda. Ita Barb. & Card. quos referit, & sequentes, non tamens eis per se. Ratio, quia in dubio non est credendum